

ВІСТІ З КРАЮ БОТОКУДІВ

Хто, що й відки ботокуди,
Як дійшли до своєї власті,
Як сварились, як послули —
Все те скажу в першій часті.

1

Музо, мученице вічна,
Не відвчора, не віднині
В повнитуху зеленугів
Здсградована з богині!

Кождий зве тя, відколи
Гомерище довгобразий
Запросив тя скандувати
Гекзаметри для гімназій.

Ну, та старая штука,
Ще тоді дівчам була ти,—
Но як з рук до рук пішла ти,
Стала чортзна-що з дівчати.

І багато ти, небого,
Ех, багато нагрішила
І недородків ти много
На сей світ понаводила.

Днесь в кого лишень пуста
Голова, а повне пузо
І лінівi руки, зараз
Зве до тебе: «Музо! Музо!»

І через таких-то ти
Віру стратила, небого,—
Дехто нині вже на тебе
І гроша не дасть дурного.

Жаль мені тебе, но що ж —
Старість, бач, не радість! Лихо
Молодитися старому,
Ліпше вже сидіти тихо.

А як ні, то не до співу,
Не до любощів та чудів,
Не до вигадок тра братись,
А до серіозних трудів.

Треба вчитись! Таж є час
І ні по що зволікати:
От хоть зараз таки й тут
Можна лекцію почати

З етнографії. Ну-ко, враз
Доложімо праці й трудів,
Розкажімо всьому світу
«Вісті з краю ботокудів!»

Край смиренія і мазі,
Край героїв з Галілеї,
Край азбуки і просвіти
Варт, їй-богу, епопеї.

Дивний край! Дивніші люди,
Що в тім краї ся виводять!
Між ученими такії
Про людей тих вісті ходять:

В краї тім живуть прикупі
Всумішку троякі люди:
Неприятні елементи,
Бидло й праві ботокуди.

Неприятні елементи
Є то явні, стотаємні —
Перші з роду Кшешпицюльських,
Другі знов «крети підземні».

Кшешпицюльських рід шляхетний
Тим хвалиться, хоть без рац'ї,
Що він був насадником
Глупівської цивлізац'ї.

Правда, що глупівським хлібом
Він сотки ся літ кормив,
Но надмірною просвітов
Бог його не покривдив.

«Ми Європи передмурок
Против диких орд татарських,

Ми від правіку боролись
З силов нападів варварських!»

Може бути, но се діло
Давне, нинішнього часу
Кшепшицюльські тим лиш славні,
Що часом «біжать до лясу».

В ботокудськiм краю рід сей
Кілька патріархів має,
Кшепшицюльський межи ними
Місце найперше тримає.

Друге місце займає
Пшекшицюльський. Ширша мова
Про їх діла в Щедріновій
Є «Літописі Глупова».

Другий рід «кретів підземних»
Ніщо й в коляду тут класти,
Бо про них розкажем далі,
В другій або третій часті.

Діл тих, впрочiм, не видати,
Тільки чути страшні вісти,
Що всіх правих ботокудів
Вни хтіли б в каші з'їсти.

Бидло — що сказать про нього?
З масті сіре, їсть невпинно
(Як є що!), спить, робить, родить.
Ну, і богу душу винно.

Але третій люд — герої!
Просвічені, грубо вчені;
Не кормляться лободою,
А щодень їдять печені.

Ботокуди — то підпори,
То стовпи порядку й віри,
Всім вни латають сумління,
Хоть в сорочці роблять діри.

Ботокуди — то борці:
Б'ються сміло, мов горації,
О посади, ад'юнктури
І о пенсії та дотації.

Ботокуди — ціцерони!
Ботокуди — то артисти!
Вни говорять все з амвони,
І співають акафісти.

Ботокуди — лікарі!
Вни нервовую дразливість
Бидла свого лічать постом,
Ще й заводять стремезливість.

Ботокуди — педагоги;
Щоб у бидла відібрати
Всю охоту до науки —
Кажуть трібник му читати.

Ботокуди — мудрі люди!
Що там ваші європейські
Ліберали, націонали,—
Кращі в нас свої, рутенські!

Не хвали ж ся ти, Європо!
Шкода твоїх праць і трудів!
Що ти маєш там, то маєш,
Но не маєш ботокудів.

Плем'я славне і величне,
Недосягле і любиме,
Многословне, багатоличне,
Малодумне й незглибиме.

О, позволь же співакові
При столі спокійно сісти
І про тебе всьому світу,
Розказати славні вісті!